

RENÉ GOSCINNY
JEAN-JACQUES SEMPÉ

*Micuțul Nicolas
în recreație*

Traducere din franceză
de Raluca Dincă

ARTHUR

Nicolas
„E grozav!”

Lothar
„E cel mai slab la învățătură
de la noi din clasă. De câte ori e
ascultat, face el ce face și n-are
voie să iasă în recreație.”

Artstide
„E cel mai bun prieten al meu.
Un grăsan care
mănâncă tot timpul.”

Achtm
„E cel mai bun de la noi din clasă
și preferatul doamnei învățătoare.
Nouă nu ne prea place de el.”

Gil
„Tatăl lui Gil e
foarte bogat și-i cumpără
tot ce vrea.”

Rufus
„Are un fluier.
Tatăl lui e polițist.”

Eusebtu
„E cel mai forțos și-i place
la nebunie să-i pocnească
în nas pe colegi.”

Ioachtm
„Cel mai mult îi place jocul cu bilele.
Și trebuie să recunosc că joacă bine,
ce-i al lui e-al lui: trage și, bang!,
nimerește de fiecare dată.”

Mama

„Imi place să stau acasă când plouă și când avem musafiri, pentru că mama face o grămadă de bunătăți.”

Tata

„Despre tata ce să zic? Iese de la serviciu mult mai târziu decât ies eu de la școală, numai că el n-are teme de făcut.”

Domnul Bengescu

„E vecinul nostru și-i place la nebunie să-l tachineze pe tata.”

Buni

„E foarte bună la suflet, îmi dă o grămadă de lucruri, iar eu o fac mai mereu să râdă.”

Doamna învățătoare

„E atât de bună și de drăguță când nu facem prostii!”

Bulbuc

„E pedagogul nostru de la școală. Il poreclim așa pentru că spune tot timpul «Uitați-vă bine în ochii mei» și are mereu ochii bulbucați. Cei mari i-au scornit porecla.”

Aristide a fost exmatriculat

S-a întâmplat ceva îngrozitor la școală: Aristide a fost exmatriculat!

Eram în recreația mare și ne jucam toți de-a rațele și vânătorii. Știți cum se joacă: cine are mingea e vânătorul și încearcă să nimerească un coleg din grupul rațelor, apoi colegul respectiv plânge și iese din joc. E grozav! Singurii care nu se jucau cu noi erau Gil, care lipsea de la școală, Achim, care, ca de obicei, își repeta lecțiile în recreație, și Aristide, care își mânca ultima tartină cu dulceață. Așa face mereu: își păstrează cea mai mare tartină pentru recreația mare, adică a doua recreație de dimineață. De data aceasta, vânătorul era Eusebiu, care e foarte puternic și, atunci când îi vine rândul să vâneze, face prăpăd. Ei bine, Eusebiu l-a ochit pe Lothar, care s-a aruncat la pământ cu mâinile la cap, iar mingea a zburat deasupra lui și, bang!, a aterizat fix în spatele lui Aristide, care și-a scăpat tartina pe jos, căzând taman pe partea cu dulceață. Lui Aristide nu i-a convenit deloc, s-a făcut roșu ca racul și-a început să urle. Atunci Bulbuc – pedagogul nostru – a venit în fuga mare să vadă ce s-a

întâmpilat. Numai că n-a văzut tartina așa că a călcat pe ea, a alunecat și era cât pe ce să cadă. Bulbuc nu se aștepta la așa ceva și se uita nedumerit la pantoful lui plin de dulceață. Apoi a fost tare de tot pentru că Aristide s-a apucat să dea din mâini și-a strigat:

— Ce naiba! De ce nu vă uitați atenți pe unde călcați? Pe bune, acum!

Era furios din cale-afară. Între noi fie vorba, să nu te iei vreodată de mâncarea lui, mai ales când vine vorba de tartina cu dulceață din recreația mare. Nici Bulbuc nu era prea binediapus.

— Uită-te bine în ochii mei! i-a zis lui Aristide. Ce-ai spus adineauri?

— Am spus ce naiba și cum vă permiteți să călcați pe tartinele mele cu dulceață! a urlat Aristide.

Auzind una ca asta, Bulbuc l-a apucat de braț pe Aristide și a plecat cu el. În timp ce mergea, Bulbuc făcea șleap-șleap, de la dulceața de pe talpă.

Apoi domnul Muscănlapte a sunat de intrare. Domnul Muscănlapte e un pedagog nou și, deocamdată n-am avut timp să-i găsim o poreclă amuzantă. Apoi am intrat în clasă, dar Aristide tot nu se întorsese. Doamna învățătoare era oarecum nedumerită.

— Unde este Aristide? ne-a întrebat

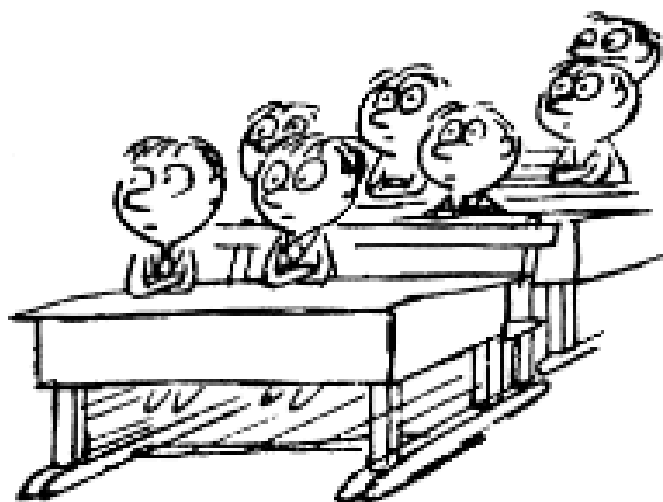
N-am mai apucat să-i răspundem, pentru că ușa s-a deschis și a intrat domnul director, împreună cu Aristide și Bulbuc.

— Ridicați-vă în picioare! a zis doamna învățătoare.

— Stați jos! a zis domnul director.

Și nu părea prea binedispus; de Bulbuc nici nu mai vorbea; cât despre Aristide, fața lui lătăreață era toată plină de lacrimi și el încă se amiorcăia.

— Copii, a zis domnul director, colegul vostru a dat dovadă de o impertinență revoltătoare față de Bul... domnul Duban. Nu găsesc nicio scuză pentru această lipsă de respect la adresa unui superior, a unui adult. Prin urmare, colegul vostru este exmatriculat. Firește, nu s-a gândit câtuși de puțin la suferința imensă pe care le-o va pricinui părinților săi. Și, dacă pe viitor nu-și va revizui comportamentul, va ajunge la închisoare, asta-i soarta celor care nu știu carte. Să fie învățatură de minte pentru toți!

Apoi l-a trimis pe Aristide să-și ia lucrurile. Aristide s-a dus plângând spre banca lui, după care a plecat, împreună cu domnul director și cu Bulbuc.

Eram foarte supărați. Și doamna, la fel.

— Voi încerca să îndrept lucrurile, ne-a promis ea.

Ce să mai, doamna învățătoare e grozavă de tot!

După ore, Aristide ne aștepta la colțul străzii: mânca un corn cu ciocolată. Când am ajuns lângă el, am văzut că era foarte supărat.

— Nu te-ai dus acasă? l-am întrebat eu.

— Păi, încă nu, dar trebuie să mă duc, să ajung la masa de prânz. Când o să le spun alor mei, sigur o să-mi iau adio de la desert. Of, ce mai zi...

Apoi a plecat, târșâindu-și picioarele și mestecând încet-încet. Ziceai că se forțează să mănânce. Bietul Aristide, ne părea rău pentru el.

După-amiază, am văzut-o pe mama lui venind la școală. Îl ținea de mână pe Aristide și nu părea deloc binedispusă. Au intrat amândoi în birou la domnul director, apoi s-a dus și Bulbuc.

Puțin mai târziu, în timpul orei, a intrat în clasă domnul director împreună cu Aristide, care zâmbea cu gura până la urechi.

— Ridicați-vă în picioare! a zis doamna învățătoare.

— Stați jos! a zis domnul director.

După aceea, ne-a explicat că a hotărât să-i acorde încă o șansă lui Aristide, că a făcut asta pentru părinții colegului nostru, care sufereau cumplit la gândul că fiul lor ar putea să fie un neștiutor de carte și să ajungă la închisoare.

— Colegul vostru i-a cerut scuze domnului Duban, iar dumnealui a avut bunăvoința să-l ierte, a zis domnul director. Sper că este recunoscător pentru indulgența de care am dat dovadă și că, după acest avertisment, o

să se învețe minte și o să-și poată răscumpăra pe viitor greșeala foarte gravă pe care a făcut-o astăzi. Nu-i așa

— Păi... da, a răspuns Aristide.

Domnul director s-a uitat la el, a dat să spună ceva, apoi a oftat și a ieșit din clasă.

Iram bucuroși din cale-afară. Am început să vorbim toți deodată, numai că doamna a dat cu rigla în catedră și ne-a zis:

— „Jos, toată lumea! Aristide, du-te în banca ta și stai cuminte. ” othar, treci la tablă!

Când a sunat clopoșelul, am ieșit cu toții, în afară de ” othar, care era pedepsit, ca de fiecare dată după ce e ascultat. Am coborât în curtea școlii și, în timp ce Aristide mânca un sandwich cu brânză, l-am întrebat ce s-a întâmplat în biroul domnului director, numai că a apărut Bulbuc.

— „Aideți, lăsați-l în pace pe colegul vostru. Incidentul de azi-dimineață s-a terminat. Fiai, jucați-vă! Fiaideți!

Și apoi l-a apucat de braț pe Maxențiu, Maxențiu l-a îmbrâncit pe Aristide, iar sandwichul lui cu brânză a căzut pe jos.

Văzând una ca asta, Aristide s-a uitat spre Bulbuc, s-a făcut roșu ca racul, apoi a început să dea din mâini și să urle:

— Ce naiba! N-am mai văzut așa ceva! Uitați-vă, dumneavoastră ați început! Pe bune, acum, fără glumă, văd că nu vă învățați minte deloc!

Nasul lui nenea Eugen

Astăzi, după prânz, m-a dus tata la școală. Îmi place la nebunie când vine cu mine, pentru că de multe ori îmi dă bani să-mi cumpăr diverse lucruri. Și de data asta a făcut la fel. Trecând prin fața magazinului de jucării, am văzut în vitrină un nas de carton, din ăla pe care ți-l pui peste nas ca să-i faci pe ceilalți să râdă.

— Tată, îmi cumperi și mie un nas? l-am întrebat.

Tata a zis că nu, că n-am nevoie de nas, dar apoi i-am arătat unul mare și roșu:

— Uau! Tată, tată, ia-mi-l pe-ăla! Zici că-i nasul lui nenea Eugen!

Nenea Eugen e fratele lui tata; e gras, spune bancuri și râde tot timpul. Nu-l vedem prea des, pentru că e plecat mai mereu, călătorește mult ca să vândă tot felul de lucruri hăt-departe, la Lyon, la Dijon... Pe tata l-a pufnit râsul când m-a auzit.

— Așa e, să știi, a spus el. Zici că-i nasul lui Eugen, dar în miniatură. Când o mai veni pe la noi, o să mi-l pun, să vedem ce zice.

Așa că am intrat în magazin, am cumpărat nasul și mi l-am pus imediat – se prinde cu un elastic în jurul capului. Apoi și-a pus și tata unul, după care și-a pus și vânzătoarea: ne uitam care mai de care în oglindă și râdeam. Puteți să spuneți ce vreți, dar tata e grozav de tot!

Când m-a lăsat în fața școlii, mi-a zis:

— Să fii cuminte, ai înțeles? Vezi să nu dai de belea cu nasul lui Eugen.

I-am promis că așa o să fac și am plecat. Când i-am văzut pe prietenii mei în curtea școlii, mi-am pus nasul, ca să le-arăt și lor. Ce-am mai râs!

— Zici că-i nasul mătușii mele, Clara, a zis Maxențiu.

— Ba nu, am sărit eu, e nasul lui nenea Eugen, unchiul meu care este explorator.

— Nu-mi dai și mie nasul ăla? m-a întrebat Eusebiu.

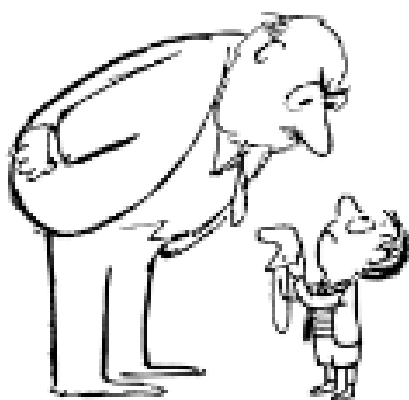
— Nu, i-am răspuns. Dacă vrei și tu un nas ca al meu, n-ai decât să-i ceri lu' taică-tu să-ți cumpere!

— Dacă nu mi-l dai, îți trag un pumn în nas! mi-a zis Eusebiu, care știți că e forțos, și, bang!, a nimerit fix în nasul lui nenea Eugen.

Pe mine nu m-a durut, dar mi-era teamă că a spart nasul lui nenea Eugen. Așa că mi l-am pus în buzunar și i-am tras un șut lui Eusebiu, după care ne-am luat

la bătaie. În timp ce toți ceilalți se uitau la noi, a venit în fuga mare Bulbuc, pedagogul nostru; într-o bună zi o să vă povestesc de ce îl poreclim așa.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat el.

— Eusebiu e de vină, i-am spus. Mi-a tras un pumn în nas și mi l-a spart!

Bulbuc a făcut ochii mari, s-a aplecat să se uite mai bine la mine și mi-a zis:

— Ia să văd...

Apoi am scos din buzunar nasul lui nenea Eugen și i l-am arătat. Nu știu de ce, dar asta l-a scos din sărite pe Bulbuc.

— Uită-te bine în ochii mei, mi-a zis el, ridicându-se. Nu-mi place deloc când cineva își bate joc de mine, prietene. Joi ești pedepsit; să rămâi după ore, ai înțeles?

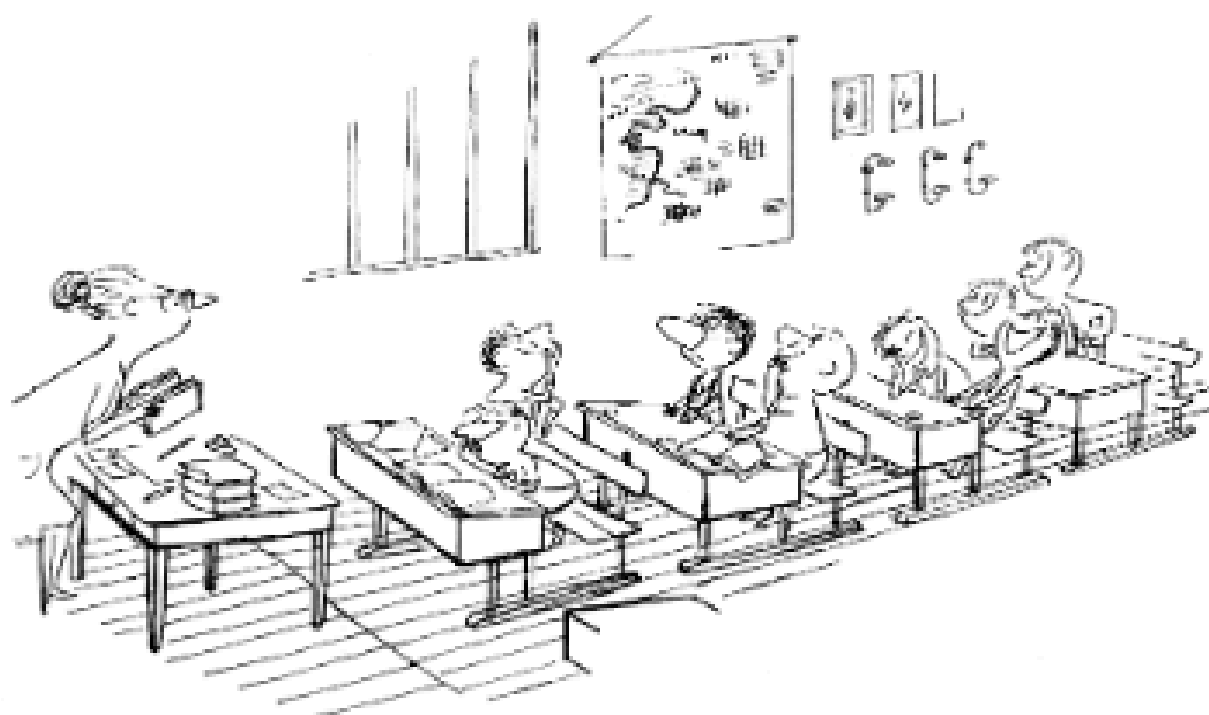
Am început să plâng și-atunci Gil a zis:

— Domnule, dar nu-i el de vină.

Bulbuc s-a uitat la Gil, a zâmbit și i-a pus o mână pe umăr.

— Micuțule, foarte frumos din partea ta să-ți asumi vina pentru a-ți salva colegul.

— Da... dar nu-i el de vină, Eusebiu e de vină.

Bulbuc s-a făcut roșu ca racul, tot încerca să spună ceva și, până la urmă, i-a pedepsit și pe Eusebiu, și pe Gil, dar și pe Lothar, pentru că râdea. Apoi s-a dus să sune de intrare.

În timpul orei, doamna învățătoare a început să ne spună povești de pe vremea când Franța era plină de gali. Aristide, care stă cu mine în bancă, m-a întrebat dacă nasul lui nenea Eugen s-a spart de-adevăratalea. I-am spus că nu, că era un pic turtit în vârf, după care l-am scos din buzunar ca să văd dacă-l pot repara. Și a fost grozav, pentru că am împins cu degetul pe dinăuntru și am reușit să-l fac ca înainte. Nu mai puteam de bucurie.

— Ia pune-ți-l, să văd cum e, mi-a spus Aristide.

Așa că m-am băgat sub bancă și mi l-am pus.

— E numai bun, mi-a zis el.

— Nicolas! Repetă ce-am spus adineauri! a țipat doamna învățătoare, de mi s-a făcut și frică.

M-am ridicat brusc și-mi venea să și plâng, pentru că nu știam ce spusese adineauri. În plus, doamnei nu-i place când n-o ascultăm. Apoi s-a uitat la mine cu niște ochi mari, cum face Bulbuc.

— Ce ai pe față? m-a întrebat.

— E un naș, mi l-a cumpărat tata! i-am explicat eu printre lacrimi.

Doamna învățătoare s-a supărat și a început să strige în gura mare că nu-i plac măscăricii și că, dacă o s-o țin tot așa, o să fiu exmatriculat, o să ajung un neștiutor de carte și o să-i fac de rușine pe părinții mei. Apoi mi-a zis:

— Adu-mi nasul ăla!

Așa că m-am dus plângând și am pus nasul pe catedră, iar doamna mi-a zis că mi-l confiscă, după care mi-a

dat să conjug toate verbele din propoziția: „Nu trebuie să mai aduc vreun nas de carton la ora de istorie, ca să fac pe măscăriciul și să le distrag atenția colegilor mei.”

Când am ajuns acasă, mama s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— Ce-ai pățit, Nicolas? Ești cam palid.

Am izbucnit în plâns, i-am explicat că Bulbuc m-a pedepsit când am scos din buzunar nasul lui nenea Eugen, că, de fapt, era din vina lui Eusebiu, care turtise nasul lui nenea Eugen, și că în timpul orei doamna învățătoare mi-a dat de conjugat, din cauza nasului lui nenea Eugen, pe care oricum mi l-a confiscat. Mama s-a uitat nedumerită la mine, mi-a pus mâna pe frunte, după care mi-a zis că ar trebui să mă duc la culcare și să mă odihnesc.

Apoi, când a venit tata de la serviciu, i-a zis:

— Abia așteptam să vii. Sunt tare îngrijorată. Țista mic s-a întors foarte agitat de la școală. Mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui să chem doctorul.

— Las' că știu eu! a zis tata. Eram sigur! Și doar am vorbit cu el înainte! Pun pariu că amețitul ăsta mic a dat de belea cu nasul lui Eugen!

După aceea ne-am făcut griji, pentru că mamei i-a venit rău și a trebuit să chemăm doctorul.

